

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

АДМИНИСТРАТИВНА ПОДЕЛА КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ*)

(ПО СЛУЖБЕНИМ ПОДАЦИМА)

2. Ваљевски округ

окружно место варош Ваљево

СА ЗАСЕОЦИМА: БЕЛО ПОЉЕ, ВРБАНИ, ГРАДАЦ, КЛИЧЕВАЦ И ПОПАРЕ.

срезови: ваљевски, колубарски, подгорски, посавски
и тамнавски

I Ваљевски — среско место Ваљево

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и заселака који општину сачињавају
1	Бранковачка	1	Бранковина
		2	Бабина Лука
		3	Близоње
		4	Забрдица
		5	Јошева
2	Грабовичка	1	Грабовица
		2	Јасеница
		3	Козличић
		4	Котешница
		5	Пешаре
		6	Рађево село
3	Драчињска	1	Бачевац
		2	Бранеговић
		3	Драчић
		4	Зарубе
		5	Ковачице
		6	Пријездић
		7	Равањ
4	Јовањска	1	Бабија
		2	Балиновић
		3	Златарић
		4	Пакољ
		5	Сандаљ
		6	Седлаци
		7	Стрмна Гора
		8	Стубо
5	Лесковачка	1	Богатић
		2	Лелић
		3	Лесковице
		4	Супнице
6	Луковачка	1	Веселиновац
		2	Горић
		3	Дивци
		4	Дупљај
		5	Кланица
		6	Лозница
		7	Лукавац
		8	Попучке
		9	Словац
		10	Стошић

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и заселака који општину сачињавају
7	Петничка	1	Белић
		2	Белошевац
		3	Бујачић
		4	Дегурић
		5	Жабари
		6	Клинци
		7	Петница
8	Ребељска	1	Брезовица
		2	Вујиновача
		3	Кунице
		4	Ребељ
		5	Ровне
		6	Совач
		7	Тубравић

II Колубарски — среско место Мионица

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и заселака који општину сачињавају
1	Воговађска	1	Врачевић
		2	Доњи Лајковац
		3	Латковић
		4	Пепељевац
		5	Придворица
		6	Прњавор
		7	Стрмово
2	Брежђанска	1	Брежђе
		2	Г. Лајковац
		3	Осеченица
		4	Планиница
3	Горњо-Топличка	1	Берковац
		2	Гуњица
		3	Команице
		4	Попадић
		5	Ракари
		6	Струганик
4	Доњо-Топличка	1	Вировац
		2	Вртиглаве
		3	Г. Мушић
		4	Д. Мушић
		5	Дучић
		6	Маљевић
		7	Маркова Црква
		8	Наномир
		9	Ратковац
		10	Тодорин До

*) Изостављамо рубрику број цореских глава коју ћемо донети у прештампаном делу према новом пореском распореду.

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и заселака који општину сачињавају
5	Мионичка	1	Мионица
		2	Клашнић
		3	Кључ
		4	Паштрић
		5	Радобић
		6	Санковић
		7	Табановић
		8	Толић
6	Рајковићска	1	Буховац
		2	Голубац
		3	Ђурђевац
		4	Крчмар
		5	Мрчић
		6	Мратинић
		7	Пауне
		8	Робаје
		9	Рајковић
		10	Шушеока
7	Славковачка	1	Кадина Лука
		2	Палежница
		3	Славковица
8	Цветановачка	1	Бабајчић
		2	Бошњковић
		3	Велишевац
		4	Јајчић
		5	Цветановац

III Подгорски — среско место Каменица

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и заселака који општину сачињавају
1	Голо-Главска	1	Гола Глава
		2	Дружетић
		3	Оглађеновац
2	Горњо-Буковичка	1	Г. Буковица
		2	Д. Буковица
		3	Рабас
3	Каменичка	1	Врагочаница
		2	Каменица
		3	Стапар
4	Миличанска	1	Миличаница
		2	Црниљево
5	Осечинска	1	Осечина
		2	Плужац
6	Осладићска	1	Драгијевица
		2	Осладић
		3	Туђин
7	Остружањска	1	Братачић
		2	Лопатањ
		3	Остружањ
8	Причевачка	1	Беомужевић
		2	Мајиновић
		3	Причевић
		4	Тупанци
9	Суводањска	1	Бобово
		2	Ситарце
		3	Станина Река
		4	Суводање

IV Посавски — среско место Обреновац

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и заселака који општину сачињавају
1	Грабовачка	1	Грабовац
		1	Вукићевица
2	Дренска	2	Дрен
		3	Орашац
		4	Ушће
3	Кртинска	1	Кртинска
		2	Ратари
		3	Скела
		4	Уровци
4	Обреновачка	1	Варош. Обреновац
		2	Бело — Поље
		3	Забрежје
		4	Звечка
		5	Уровички засеок
		6	Рвати
5	Пироманска	1	Бровић
		2	Јошева
		3	Лончаник
		4	Љубинић
		5	Милорци
		6	Пироман
		7	Трстеница
6	Стублинска	1	Вел. Поље
		2	Стублине

V Тамнавски — среско место Уб

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и заселака који општину сачињавају
1	Бајевачка	1	Бајевац
		2	Врховине
		3	Непричева
		4	Рубрибреза
2	Бањанска	1	Бањани
		2	Брезовица
		3	Вукана
		4	Каминовац
		5	Кожуар
3	Врељанска	1	Врело
		2	Совљак
		3	Таково
		4	Црвена Јабука
4	Докмирска	1	Докмир
		2	Кршна Глава
		3	Панбуковица
		4	Радуже
		5	Слатина
		6	Чучуга
5	Јабучка	1	Гор. Јабучје
		2	Д. Јабучје
		3	Лајковац
6	Новачка	1	Баталага
		2	Зукве
		3	Новаци
		4	Тунари
7		1	Борак
		2	Брлуга
		3	Каленић
		4	Лисо Поље

Тек. број	Назив општина	Тек. број	Назив села и заселака који општину са-чињавају
7	Радљевска	5	Радљево
		6	Скобаљ
		7	Шарбане
8	Тврдојевачка	1	Гвозденовић
		2	Звиздар
		3	Трлић
		4	Тврдојевац
		1	Уб (варошица)
9	Упска	2	Гуњевац
		3	Мургаш
		4	Паљуви
		5	Руклада
		6	Стубленица
		7	Трњаци

РАСПИСИ

МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

ПМ 15.736

2 октобра 1891 год.

У Београду

Свима окупљеним начелствима, и управи в. Београда*)

При примењивању § 329 тач. 19 крив. закона опазио сам да полицијске власти не поступају свуда правилно и једнако, те отуда настају често жалбе, којих иначе не би било, или, и ако би их и било, оне не би биле умесне, и власти се не би могло с основом замерати да ово или оно није учињено, што је требало и што је дужна била учинити.

Овој неједнакости на сваки начин има повода у самом начину на који је законодавство ову ствар регулисало, а у приличној мери и у распису министра унутрашњих дела ПМ 12.494 од 26 септембра 1888 године.

Да би се поменути § 329 тач. 19 што правилније и једнако свуда примењивао, и да би се рад власти у томе погледу кретао свуда једнообразније и што сагласније у духу самога законодавца, наређујем да се од сада при том поступа овако:

Из тачке 19, § 329 крив. закона, у вези са последњим ставом истога параграфа јасно је, да је полицијска власт у праву а и дужна мотрити: јесу ли зграде здраве и добре или су трошне и паду склоне, те прете безбедности становницима и онима, који пролазе.

Кад полицијска власт, вршећи ову своју дужност, примети сама или јој се то достави, да је каква зграда трошна и паду склона, онда она има то да стави на кратак протокол и да на основу тога писменом наредбом одреди свога инжињера [општина свога, у варошима где га има, а где га нема захтева од начелства окружнога, у Београду управинога, или ако га нема једнога инжињера министарства грађевина], који он стручно мишљење треба да да: је ли зграда трошна и паду склона, па ако јесте да то образложи и каже, да ли се према недостатцима на згради, она може одмах оправити тако да буде са свим и стално безбедна за становање и оних, који пролазе поред ње, и ако може, онда шта и како има да се оправити, а ако не може, онда по наведеним недостатцима да да мишљење да се зграда у интересу безбедности мора срушити. Све то треба у том стручном мишљењу да је јасно обележено и разложено.

Не треба, јер нигде никаквог законског ослонаца нема, за ово одређивати неке нарочите комисије, у које улазе и људи не стручни, или и стручни, са стране, као што то полицијске власти и данас по многим местима раде. При прегледу с одређеним инжињером од стране полицијске власти треба да буде

*) Види допуну тачке 19, § 329 казн. законика од 7 фебруара 1896 године. — У колико овом допуном овај распис није измењен, у толико га и износимо, а остало што не важи изоставило смо.

само један полицијски (односно општински) чиновник, који има ту само на руци да буде инжињеру, на случај потребе, јер овде полицијска власт ради и дејствује као грађанска полиција, па зато има и једино и нарочитог стручног органа свог, који је једини надлежан, као орган полицијске власти, да оцени: је ли зграда трошна и паду склона?

Да је овако разумевање правилно и у смислу закона доказ је то, што би у противном случају, закон изречно поменуо комисију, а он то није учинио већ је само одредио, да опомену чини полицијска власт. Она, дакле, о том сама прибавља уверење преко свог стручног органа, или оним, кога она за то одреди, ако га на лицу нема.

У прилог овом разумевању иде и мишљење познатог коментатора нашега кривичнога законика, г. Ђ. Д. Ценића, који вели: »је ли каква кућа или зграда трошна, полицијска власт — оделење грађевинско — позвана је да каже.«

Кад одређени инжињер поднесе мишљење о дотичној згради, надлежна месна полицијска власт, на основу таквог прибављеног уверења, издаје писмену опомену дотичном сопственику: да зграду поруши или утврди, према том како гласи стручно мишљење инжињера, кога је полицијска власт за извршење прегледа одредила. Ако је мишљење гласило да се зграда може оправити, онда у писменој опомену треба означити све, шта има да се оправити и у ком року; а ако је мишљење гласило да се зграда поруши, онда се у опомену треба казати такође у ком року има да се то изврши с обзиром на стање зграде и на остале прилике, које још на то могу утицати (време за иселување и т. д.).

Кад онај, који се овако опомене не учини оно што му је заповеђено у остављеном року, онда надлежна полицијска власт доноси осуду на основу тач. 19, § 329 кривичног закона с том напоменом, да ће се по основи последњег става поменутога параграфа поступити, ако осуђени не учини сам по издржаној или плаћеној казни, па пошто осуда постане извршена, она ће оно, нашта је осуђеног опоменула извршити сама на рачун кривца.

Против ове осуде има места жалби и надлежној власти која има да прегледа: постоји ли опомена полицијске власти, основана на стручном мишљењу њом одређеног инжињера, које мора уз акта осуде бити приложено, да ли је опомена осуђеном саопштена и кад, да ли је она послушала или није, те према томе, да цени да ли је осуда основана на закону § 329 тачка 19.

Према доведе изложеном, надлежна полицијска власт кад јој дођу случајеви примене § 329 тач. 19, не треба да се осврће и задржава у свом раду неумесно упућеном и поднесеним жалбама, већ се има при том без обзира на њих кретати у строго законским границама и јасно на начин, како је овде прописан, као једини који одговара духу и писму закона: пошто по састављеном протоколу и учињеном прегледу уредну писмену опомену изда и дотичном је грађанину саопшти, она ће, ако се њена опомена не послуша, приступити осуди, па по свршеној осуди, ако осуђени остане и даље непослушан, поступити по последњем ставу § 329, тач. 19 т. ј. на рачун кривца наредити сама рушење или оправку одмах, ако ствар не трпи одлагања, или ако се зграда без опасности може још неко кратко време оставити после још једног остављеног рока сопственику.

Овде се напомиње још, да се полицијска власт, пошто је њен рад овде по званичној дужности, у случајевима преке опасности и врло хитним, има користити §§ 15 и 16 полицијске уредбе, по којима се осуде по званичној дужности могу одмах извршивати, у ком случају наступа одмах и примена последњег става § 329 крив. закона без обзира на то, да ли је ствар жалбе код надлежне власти расправљена или не.

Пошто је у оваквим случајевима закон дао полицијској власти право, да она сама цени хоће ли или не, да осуду по званичној дужности одмах изврши не чекајући на расправу жалбе, а није јој то ставио у *императивну* дужност, то ће она с обзиром на стање ствари у даном случају и на све остале прилике врло пажљиво при том поступати и штедљиво се користити правом чија је употреба њеној увиђавности остављена, избегавајући свуда у овим случајевима примену § 15 и 16 полицијске уредбе и њену последицу: примену последњег става § 329 пре расправљене жалбе, где год је то могуће без штете за безбедност становника и оних, који поред зграда пролазе.

Овим се замењује распис министра унутрашњих дела од 26 септембра 1888 године ПМ 12.494.

Свима окружним начелствима и управама града Београда и Миша.

Расматрајући радње полицијских власти именованих у §§ 3 и 4 а, полиц. уредбе, као надлежних за извињање и суђење истуних дела, изложених у III-ој части казнителног закона, и њихове пресуде, приметио сам у много прилика, да су те пресуде изричане без икаква обзира на дух и намеру закона, по коме примена и мера казне, мора одговарати величини учињене, кривице, лицу које је исту учинило, начину на који је она учињена, побудама које су кривца руководиле и околностима под којима је кривица учињена, већ су казне досуђиване тако, како не одговарају ни величини кривице, ни дотадањем владању обвињенога, ни околностима, које би, правилно оцењене биле меродавне за величину казне. Било је случајева, да је кривац и за прву кривицу и без обзира на остале околности, које треба извидети и утврдити осуђиван на највећу меру казне, ма да тога не би могло бити, да је све што треба правилно извињено, утврђено и оцењено при одређивању казне. Исто тако било је случајева да казна затвора није осуђеноме, замењивана новчаном казном, и ако је он то по §-у 318 крив. зак. заслужио, или ако му је казна замењена новцем, та је замена учињена највећом мером новчане казне предвиђене §-ом 316 крив. закона.

Кривичним законом, а на име § §-има 311 и 313 одређена је најмања и највећа мера казне затвора и новчане. И ма да је властима остављено, да се у дањом случају крећу између ове најмање и највеће мере законом одређене казне, ипак та оцена казне и њена примена, не може и не сме бити произвољна, без обзира на све прилике и околности лица и учињенога дела, јер са таквим примењивањем казне промаша се циљ и дух закона, који утврдивши најмању и највећу меру казне за иступе, утврдио је исту с тога, да се у тим границама примењује казна, која се у извесној кривици, према извесном лицу и под извесним околностима, показала као праведна, заслужена и целисходна, пошто намера законодавца у одређивању најмање и највеће мере казне, не може бити друга, него да казна буде сразмерна величини учињене кривице, а не произвољна како која власт хоће.

Да би та оцена могла бити правилна и мера казне била изречена у духу закона, потребно је не само утврдити, да је казниво дело учињено, и да је оно према обвињеноме доказано, него и у пресуди исцрпно изложити, утврдити и оценити све околности и побуде учињенога дела, па према томе и казну одмерити и изрећи.

Све ово јасно се види и из § 38 полиц. уредбе. Тим законским прописом изреком је утврђено, да се казна може и повећати и умањити, према околностима које кривца оптерећавају или олакшавају. Уједно су тим законским прописом побројане све околности које казну отежавају, као и оне које је олакшавају.

Кривац који је до учињенога дела, био свагда доброг владања, или ако је малолетан, изазван или наговорен и т. д. не може по закону бити осуђен истом мером казне, којом и онај, коме то није прва кривица, ко се на то из раније спремао, који је пре за подобна дела кажњен и т. д.

Полицијске власти, према овоме, дужне су да прикупе и у побудама пресуде изнесу, све околности и отежавајуће и олакшавајуће, да их оцене и према њима да донесу пресуду у границама, које је закон предвидео, не губећи из вида и пропис §-а 26 полиц. уредбе.

Схвативши, на овај начин, правилно дух закона, избећи ће се свако неправилно, неједнако и незаконито примењивање казне од стране полицијских власти.

Налазећи за потребно, да полицијским властима, скренем најозбиљнију пажњу на изложене прописе законске и њихову примену, ја очекујем да их се оне тачно придржавају.

Нека начелство ово саопшти, свима подручним му властима на управљање, а и само се по овоме управља, — и нека при расматрању рада подручних му власти, по истуцим делима, уверава се о вршењу овог наређења, и даље законо поступа.

Пбр. 4.877.

10. марта 1895 г. у Београду

МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

ПМ 17.517

21 септембра 1895 год.

у Београду

Свима окружним начелствима и управама вароши Београда и Миша.

Дешава се врло често да средски начелници и начелства окружна неједнако поступају и не раде како треба у оним случајевима где начелство окружно поништи какво решење средског начелника у административним предметима.

У таквим случајевима примедбе начелства учињене на решење дотичног средског начелника, не подлеже даљем расматрању, нити се исте саопштавају странама, него је средска власт дужна да по тим примедбама поступи и друго решење донесе, које се има странама саопштити. Ово решење било би, у случају жалбе, опет предмет оцене начелства, и тек ако би која страна била незадовољна са решењем начелства, онда има право да се противу истога решења жали вишој власти.

Међу тим у многим случајевима не ради се тако, већ се примедбе начелства саопште странама, и онда незадовољна страна изјављује жалбу министру против тих примедба, па начелство шаље овамо предмет на решење, ма да је то неправилно, јер се овде нема шта да решава по таким жалбама.

Да се не би и у будуће оваке неправилности дешавале, министар унутрашњих дела препоручује *начелству* да од сада не шаље министру на решење предмете по жалбама изјављеним против примедба начелства, него да нареди да у таквим случајевима дотични средски начелник донесе одмах потребно решење, и у осталом да се даље поступа као што је напред изложено у другом одељку овог расписа.

За управу в. Београда

Овако ће и управа и квартави поступати у случајевима кад управа поништи квартово решење.

ОБЈАШЊЕЊА

Под овом рубриком даваћемо објашњења на разна питања по постојећим расписима.

П. С. полиц. чиновник тражи од нас обавештење: о извешћима за разрешење од дужности отауштених и пензионисаних чиновника, и ми му одговарамо:

У извешћима: о разрешењу од дужности треба назначити:

а, датум указа или претписа, којим је дотични чиновник пензионисан, отпуштен или премештен.

б, дан разрешења од дужности.

в, број дана за који му је издата плата, рачунајући од дана указа до дана разрешења и суму за то време издате плате.

НЗ. По § 31 зак. о чиновницима грађ. реда и упуту госп. Мин. Финансија од 23 фебруара 1890 г. КМ 3267 (штампаном у 57 бр. Срп. Новина 90 г.) дан разрешења не улази у прорачун ове плате.

Е. Р. општ. писару одговарамо: Уредба о поступању са општинским капиталима у облигацијама о наплати интереса по њима, мењању облигација, обезбеђењу дуга и т. д. и т. д. прописана је 16 априла 1860 године Бр. 1085 и налази се у зборнику XIII страна 164.

В. П. Према чл. III конвенције о наслеђима закључене између Србије и Аустро-Угарске, дужне су наше власти да за 24 сата поднесу пријаву најближој аустро-угарској конзуларној власти о смртном случају њинога поданика, те да тиме дотични конзулат поставе у положај да предузме нужне мере ради заоставштине, постављања татора и т. д. Сем овога по овој ствари постоји и распис Г. Мин. Унутр. дела ПМ 6595 од 1888 г. који је отпуштен свима полицијским властима, поводом појављеног случаја да неке власти нису се тачно горњега придржавале.

Ј. Ст. Сем Височајше уредбе од 8 јулија 1839 ПМ 442, која важи као *настављеније* за ср. начелнике Зборник од 1839 год. (о томе, да власт може *везати* непокорног јој грађанина) а која је по закону од 26 априла 1895 год. (Срп. Нов. бр. 96 1895) понова ступила у важност — силом се може непослушник власти дотерати и по другом одељку § 21 полиц. уредбе.

А. Ј. На питање ваше о упражњавању механике радње у непрописној згради, видите наређење Г. Мин. Унутр. Дела од 19 марта 1887. године ПМ 3199.

М. М. О бесплатном лечењу грађана из тежачког реда од сифилиса, постоји распис г. Мин. Унутр. дела од 31 марта 1887 год. СМ 1466.

С. Р. Кривце по закону о мерама застаревају по § 396 кр. зак. пошто то није законом о мерама предвиђено. Видите о томе и распис Г. Мин. Народ. Привреде од 19 фебруара 1887 године МВр. 69.

ШУЛЕ

(СЛИКА СА СЕЛА)

Радоје Домановић

— Треба га протерати, покварен је, лопов, разбојник! Што се то трпи у нашој општини?! Докле ћемо. Треба, вала, тај Шуле за врат да нам узјаш!

Оваке речи нису се само од једног домаћина у селу чуле у једној прилици. Сваки бољи домаћин имао је прилике да посто пута ову познату песму отпева пред општинском судницом.

— Е, вала је истина брука! — додају остали као дубоко замишљени и са неком врстом уздаха.

— Па шта је сад опет урадио?...

— О, брате, шта ће се с тим чудом?!... пита кмет озбиљно, тупим гласом.

— »Шта је урадио? Шта је урадио?!« како то питаш, брате?! Тако може и моја стрина да кметује. Не знаш Шула?... Е није, вала, озидео нову чколу, но украо Пајићу најбоље јагње... Е па, брате, ако то тако иде, онда нек се зна, да радимо за тога Шула, па то ти је... Ја, чуди се човек: »Шта је урадио?!« — цикну Никодије, један од најимућнијих у целој околини, а на крају говора пљуну срдито далеко од себе и баца штан на земљу.

— А што га ниси ти протерао, кад си кметовао?! Што ниси кад знаш вако да причаш?! одврати кмет још љутитије.

— Нисам, ниси га ти дао!

— А ти си га лани бранио!

— Лани је био љуцки.

— Љуцки што вама двојици није ништа ове две године украо, вели Пајић, али, брате, не може да се трпи више. Што је много, много!...

— Онда да га протерамо, вели кмет.

— Да га протерамо! чу се са свију страна.

— Е, вала, знате шта је. То је пизма на мене. Сад кад служи код мене, онда ајд протеруј, а ко зна да л' је Пајићу он украо јагње. Ја нисам приметио да је где врдио док је код мене, заузео се неки Никола код кога је Шуле служио.

— Е, брате Никола, не може тако. Лани га брани Пајић, кад је код њега био, онолани ја, а сад ти и тако од како ја знам тог Шула, он редом краде од свију.

— А што баш да га почнете јурити сад прво кад је код мене — љути се Никола.

И тако се мало, по мало отвори читава свађа између грађана. Једни држе страну Николи, једни хоће Шула да протерају. Петнаест година је тако увек на дневном реду то Шулино питање и никад да се оконча.

Једном су били озбиљно одлучили да се протера, па се покајали. Научили некако људи на њега, па то је све.

А њега и не може човек да мрзи. Повисок, витак, главе омалене, шиљасте, на врх које је и лети и зими забачен фесић, који, готово, више стоји на врату и затиљку. Испод фесића стрчи у бичевима плава коса и неуредно пада по челу. Обрва готово и нема. С једне стране има нешто мало, а место друге је ожиљак. Изгорео је некако, кад је као мали пао на црепуљу. Испод тог крупног ожиљка, што захвата и чело с читава два прста, сијају два зеленкасто-жута ока, покретљивија од магнетске игле. Вечито је насмејан и виде му се бели, као снег, зуби, о којима се причају читаве популарне бајке: »Гризе Шуле стакло зубима«, »Савије гвоз ка' прс' дебео« и т. д.

Свађа у највећем јеку:

— А, оћеш да браниш лопова? цичи Никодије.

— Крао си с њим заједно, мрсак вам очин.

У мало па да дође до гушања.

Док тек тресну нешто, као да је пао човек с грма.

Сви се пренуше и окретоше, а то Шуле прескочио из Мијиног шљивара општински плот, па се зацерека и узне мигати раменима.

— Прескочи га?...

— Ама зар прескочи по богу, брате?!

— Их, да зла брава, закон му његов! чуди се и Никодије.

— Да бог сачува!... чуде се сви запрепашћено, а види се како се симпатије према Шулу повратише.

Кад се већ довољно испчудише, рећи ће кмет достојанствено, строго:

— Оди-дер Шуле.

Шуле приљуби руке уз бутине, исправи главу и по војнички домаршира до кмета и салутира хитро, лако.

— Е, мани га! шапћу једни.

— Да не краде, убио га господ, вредео би Цариграда! долају други.

— Е, бржи је од најбољег коња.

— Каки коњ, ако не стигне зеца на брзац — убио ме Бог! опет ће трећи. Сви га некако и с љубављу и са завишћу гледе.

— Ти си, Шуле, украо ноћас Пајићево јагње и појео га с Тозом и Кеном у Међицама, а коју сте обесили о Маркову качару.

Шуле се брзо окрете око себе, намигну на неке и накељи се мало, па се намрштено обрати Пајићу:

— Ко ти је појео јагње, ча Павле?

— Вала, Шуле, није ни министар, ни начелник, дошао у село да украде Пајићу јагње, но то се зна чија су посла! вели Пајић љутито.

— Добро ча Павле, кајаћеш се што ме нападаш вели Шуле, па се опет крадом накељи и намигну на неке.

Многи су се и прибојавали Шула, јер њему тако дође, па дуне некуд у свет. Нема га по неколико месеци, па тек изненада трапи у село. А сви су се више бојали кад није ту, него кад је међу њима. Држали су да много може: и хитар и млад (у ово време тек му је било двадесет и девет година).

— Пајић чувао то јагње за госте. И таман сутра му долазе, а Шуле га покрчка с Тозом! нашали се неко.

Шуле се насмеја, али се брзо уозбиљи и намршти, па се прекрсти:

— Нисам овога ми крста, не прекрстио се, а зна ча Никола да сам сву ноћ био код куће.

— Је л' дебело, Шуле, закон му његов? А?... упита један и засмеја се.

— Е, вала, мислим у сам се лој саздало, додаје други и намигну на Никодија, а главом показује Пајића.

— Их, што је Шуле сладио ноћас ка бег, а Пајић нек гули проју.

Сви прскоше у смеј, а и Шуле се савио од смеја и једва изговара:

— Нисам, бре, младости ми.

— Дај му полић ракије нек призна.

Из меане преко улице донесе неко полић и пружи Шулу.

— Немо' бре, мршти се као Шуле и гура га лактом, а овамо пљеште устима и прави такав израз, чим завава кмету очи, као да би хтео рећи: »Јао, дај де га овамо!«

Кмет то приметио, па му се допало:

— Попи', попи', вели му.

Шуле узне стакло, прекрсти се брзо неколико пута, помилова га, шкљоцну на њега зубима и обзину грлић два три пута, па га метну крај срца и узвикну: »злато моје!« За тим стаде мигати раменима и испчуђавати се:

— Ух, колицио је веру му његову!

Све да се поваља од смеја.

— То јагњетина тера на жеђ! вичу многи.

Опет се смеј разлеже, па и Пајић се насмеја, који је дотле седео намрштено и пљуцкао од неке досаде.

— Ајде, бре, Шуле, итар си, тркни дол до цркве, те зовни попа, вели кмет.

Шуле подврисну, подскочи од земље читав метар и као муња јурну. Прескочи као срндаћ врлике на црквеном забрану, затутња му земља под ногама и разлеже се његов диван, јак глас, те одјекнуше брда:

— Хај, да сам газда,

К'о што немам пара...

И јујујују уууу ух!..

— Ух, по Богу, опак ли је.

— Мани га, ка ала једна!...

Таман се опет узеше сви чудити и разговарати о Шулу, док он одједном бану преко плота на истом месту из Мијиног шљивара.

— Ене де га, од куд одовуд овај ка с неба?!

Шуле подврисну и подскочи.

— Кад бре брже облете? Јеси ли ишао, Бога ти, чак до цркве и обишао там околи ка виор?

Шуле се само смеје и мрда раменима.

— Тхе, час ја — ка ласица.

Пред меаном га опет почеше частити, па и кмет и чак Пајић, а једнако му говоре:

— Признај, бре Шуле, славе ти, нећемо ти ништа.

Шуле се смешка, испија, а час мете капу на уво па заигра.

— Е чудо је, брате, како му ове ноге вако раде? ишчуђавају се сви његовој лакоћи.

Шуле се мало ћевнуо, па ће се тек окренути Никодију умиљавајући се.

— Дај ми, болан, ча Никодије, једно јагње, да га изем.

— Немо ми, бре Шуле, мали су ми, вере ми, даћу ти, Бога ми чим одвркну.

— Не једе Шуле маторо јагње, но ка господа дол у чаршији, кад је младо, па подебело! — рећи ће један и сви удареше у смеј.

— Подај му, бога ми, боље ти је сам, но да ти дигне три! узе се шалити и Пајић.

— А с Пајићем си велиш квит! — шали се кмет.

— С њим квит! Нисам жим' ча Павле! — вели Шуле и заглади уста, па штрцну пљувачку кроза зубе, а Никодију намигну и прошапута:

— Слатко је било ка један шећер, ето му његови!

— Готово мораћу му дати једно — смеје се Никодије.

— Оћеш један полић? — пита Шула, газда Марко.

— Не помаже ти! — вичу други — оће да га подмити! Јагње, јагње! Мораш и ти да даш писанију Шула.

Све да се поваља од смеја.

Кад пошоше, Шуле смећи преко једне врзине, подврисну и изгуби се у забрану, а разлеже се његова силна звонка песма:

„С вечер сјала сјајна месечина,
Обасјала зелену ливаду.

Застали сви па слушају.

— Е, адал нек му је оно ноћашње јагње! узвикну Пајић, одушевљен песмом.

— Море кад ми запева негде, опростио би му, чини ми се, око да ми је извадио.

*

Није прошло од то доба ни месец дана, а Шуле се негде, по свом обичају, изгубио. Нигде га нема, нити ко зна где је.

Жале га сви и некако им необично без њега.

— Е жао ми га, гада му поганог, ка' да ми је брат отишао! чуло се често кад би се повела реч о Шулу.

Пола године по његовом одласку стиже акт од начелника среза неког у београдском округу у коме се вели како је неки Милован Степановић — Шуле (ретко му који знао имена) притворен због сумње што је на њега пала због неке крађе.

Милован се позива на Никодија Милосављевића, Николу Пајића, Марка Томића и Николу Весића мештани села К....., где је и сам рођен и живео, који га познају да је владања добра и да ни за шта није никад кажњен, ни осумњичен.

— Шулова посла! — вели кмет.

— Е, није му то наша ова јаруга, но приаше браћа.

— Жао ми га гада! вели Пајић.

— Жао га и мени, ал' ето ти оно његово опет тера.

— Па шта ћемо.

— Да га избавимо несрећника, наш је опет, убио га Бог и кад се таки саздао.

— И он сирома у туђем свету, па се опет свија овуда око нас, рећи ће Пајић.

— Наш је опет, куда ће од нас. Своје место, па своје, ком ће кукавац другом.

И општина изда уверење начелнику среза.....

„Суд ове општине уверава сваку надлежну власт које се тицало буде знати, а нарочито начелника среза..... у вези акта

истог среза № 4210 од месеца.... год. 1986, да је Милован Степановић, који је био житељ ове општине у свему владања примерна био и у свему поштен за што тврди суд ове општине својим печатом.

Председник суда *Митар Тошић*

ЗЛОЧИН И КАЗНА

РОМАН Ф. М. ДОСТОЈЕВСКОГА

(88)

Свидригајлов пође из гостионице. Раскољников за њим. Свидригајлов ипак не беше много пијан, тек мало му ударило у главу, и сваким минутом биваше све трезнији. Био је нечим врло заузет у мислима, нечим необично важним, и мргодио се. Очеvidно га узнемираваше неко очекивање. Према Раскољникову се у потоњи мах некако промени, сваким тренутком постајаше све грубљи и подсмешљивији. Све је то Раскољников опазио, и беше такође у немиру. Свидригајлов му поста врло сумњив; науми да пође за њим.

Изиђу на тротоар.

— Вама је пут на десно, мени на лево, или, готово, на против, тек *adieu, mon plaisir*, до пријатног виђења!

И упути се десно сенској пијаци.

V.

Раскољников пође за њим.

— Шта је то! завиче Свидригајлов окренув се. — Мислим, казао сам...

— То је то, да вас ја сад нећу да оставим.

— Шта-а-а?

Оба застану, и оба се за мало гледаху као да се мере.

— Из свих ваших полупијаних прича, оштро одговори му Раскољников, — ја сам *основно* закључио, да ви не само што се нисте оставили својих најподлијих смерова према мојој сестри, него да сте шта више јаче него икада њима обузети. Познато ми је, да је јутрос моја сестра добила некакво писмо. За све време ви нисте могли седети на месту с миром... Ви сте, претпоставимо, и могли пронаћи успут какву жену, али то ништа не значи; желим, да се лично уверим...

Једва је Раскољников и сам себи могао да одреди шта је управо хтео, и о чему се управо хтео да увери лично.

— Ето сад! Хоћете да одмах дозовем полицију?

— Зови!

Они опет постојаше мало један према другоме. Напоследку се измени лице у Свидригајлова. Уверивши се да Раскољникова претња није уплашила, он се намах учини весео и пријатељски расположен.

— Ето какав је!

Ја навластито нисам с вама о вашој ствари разговарао, премда ме је, наравно, мучила радозналост. Фантастична ствар. Одгодио бих до друге прилике, али, доиста, ви сте у стању и мртва покренути... Па, хајдемо, само вам унапред кажем: идем сад на часак само кући да узем новаца; после затварам врата, узимам кола и цело вече остајем на острвима. Па, камо ћете и ви за мном.

— За то време ја ћу у стан, али не код вас, него код Софије Семјоновне, да се оправдам што нисам био на пратњи.

— Како вам је воља, али Софија Семјоновна није код куће. Она је сву децу одвела једној госпођи, једној знатној старој госпођи, мојој давнашњој познаници, и оснивачици неких завода за сиротињу. Очарах ту даму доневши јој новац за сва три тичића Катарине Ивановне, а поред тога подарио сам још новаца и заводима; напоследку сам јој причао све о Софији Семјоновној, баш све часно, ништа не тајећи. То је учинило неописан ефект. Ето зашто је Софији Семјоновној и било накричено да се још данас јави, право у — ви хотел, где на време станује моја госпођа кад с летњиковца долази.

— Нема потребе, али ћу ипак ићи.

— Како хоћете, тек ја вам ту нећу бити друг. Ево смо одмах и код куће. Речите, ви ме зато подозриво гледате, уверен сам, што сам био толико деликатан и све до сад вас нисам узнемиривао запиткивањем... ви разумете? Вама се то чинило ствар необична: кладим се да је тако! Па, дела сад и побите деликатни.

— И прислушкујте код врата.

— А, ви о томе! засмеја се Свидригајлов. — Јест, ја бих волео чути, да сте после свега ту ствар пропустили без напомене. Ха-ха! Ма да сам нешто и схватио из онога, што сте онда... онамо... лакрдијали и Софији Семјоновној сами причали; пак, шта је то? Ја сам можда човек врло заостао па већ ништа не могу ни да разумем. Разјасните ми, забога, голувићу! Просветите ме по најновијим начелима.

— Ништа нисте могли чути, варате се у свему!

— Али не говорим о томе, не о томе (премда сам, уосталом, што-шта и чуо), не, већ о томе, што ви све једнако уздишете, и уздишете! Тај Шилер вас каткад узбуђује. А сад ето и код врата не прислушкуј. Ако је тако, идите одмах и објавите свој управи, да се ево, реци, тако и тако, десио са мном овакав казус: показала се мала омашка у теорији. А јесте ли пак уверени, да се код врата прислушкивати не може, а старице да је могућно тући чиме се стигне, онда што пре идите ма куда у Америку! Бежите, младићу! Може бити да има још времена. Ја вам срдачно говорим. Немате ваљда новаца? Даћу вам ја за пут.

— О томе баш никако не мислим, прекиде га Раскољников с одвратношћу.

— Разумем (уосталом, не трудите се: ако хоћете ви и немојте много да говорите); разумем, каква питања сад су код вас у течају: морална, шта ли? Питања грађанина и човека? А ви њих на страну; и шта ће вам сад? Хе-хе! После тога, зашто још једнако и грађанин и човек? А је ли то тако, онда се није требало ни прљати; не вреди лаћати се посла. Па, убите се; шта, ваљда вам се неће?

— Ви као да намерно хоћете да ме изазовете, те да бих вас оставио...

— Ето ти особењака, па ми смо ево већ дошли, изволите не степените. Видите ево овде је улазак у собу Софије Семјоновне, гледајте, никог нема! Не верујете? Запитајте код Капернаумова; она њима кључ оставља. Ево баш и madame de Капарнаумов, а? Шта? (мало је наглува). Отишла? Куда? Е, јесте ли сад чули? Није овде, и можда неће доћи него доцкан у вече. Е па сад хајдемо код мене. Јер ви сте хтели и код мене? Еле, ту смо већ, код мене. Madame Реслих није код куће. Та жена вечито има посла, али је добра жена, уверавам вас... можда би вам била од користи, кад би ви били у неколико разложнији. Него, ево изволите видети: узимам из бироа онај папир од пет постотака (ево имам их још неколико!), и тај ће данас отићи мењачу. Дакле, видели сте? Више не могу времена губити. Биро се затвара, стан се затвара, и ми смо опет на степеницама. Па, ако ћете да узмемо кола? Ја хоћу на острва. Је ли по вољи да се провозате? Ево да узмем ова кола за Јелагин. Шта? Нећете? Не подносите? Да се провозамо, ништа то. Чини ми се да се киша спрема, ништа, навући ћемо кров....

Свидригајлов сеђаше већ у колима. Раскољников мишљаше да су његове сумње бар у овај мах неправичне. Не одговори ни речи, него се окрете и пође обратно у правцу ка Сенској. Да се окренуо бар једном успут, то би видео како Свидригајлов не даље од сто корака остави кола, исплати кочијаша и сам оста на тротоару. Али Раскољников не могаше ништа видети, зађе за рогаљ. Дубока одвратност гонила га даље од Свидригајлова. „И могао сам макар и за тренут очекивати што од тога ниског и простог неваљалца, од тог сладострасног развратника и подлаца!“ повиче и нехотице. Истина, Раскољников је свој суд исказао сувише брзо и површно. У свему код Свидригајлова било је нечег што му је бар неке оригиналности давало, ако не тајанствености. А што се у свему томе сестре тиче, Раскољников је ипак остао тврдо уверен, да је Свидригајлов неће оставити на миру. Али већ је и сувише тешко и несносно постало мислити и премишљати о свему томе!

По свом обичају, оставши сам, после дваестину корака се дубоко замисли. Дошавши на мост заустави се код оградe и стане гледати у воду. А за то време Авдоћа Романовна беше код њега.

Сусрели су се при ступању на мост, али је није ни погледао. Дуњечка није га још никада срела на улици такога, и била је задивљена, готово уплашена. Зауставила се и није знала да ли да га зовне или не. Намах од стране Сенске опази како Свидригајлов хита.

Али чини се као да се он приближује тајанствено и смотрено. Не ступи на мост, него се заустави са стране, на тротоару, старајући се свим силама да га Раскољников не види. Дуњу је већ давно спазио и давао јој знаке. Њој се чињаше да је он знацима својим мољаше да не зове брата и да га остави на миру, и да је зове себи.

Дуња тако и учини. Лагано обиђе брата и приближи се Свидригајлову.

— Хајдемо брже, прошапће Свидригајлов. — Нисам рад да Родјон Романић зна за наш састанак. Напомињем вам, да сам ту близу у једној гостионици био с њиме, где ме је сам тражио, и једва сам се од њега одвојио. Он од некуда зна за оно моје писмо које сам вам послао, и нешто сумња. Ви му свакако нисте поверили? И ако ви нисте онда ко је?

— Ево сад смо зашли за рогаљ, сад нас брат неће видети, прекиде га Дуња. Знајте да с вама даље нећу ићи. Овде ми кажите све; све се то може и на улици казати.

— Прво, то се никако не може на улици казати; друго, ви морате и Софију Семјоновну да саслушате; а треће, имам да вам покажем неке документе... Него, јест, ако ви најзад не пристанете да код мене дођете ја се одричем сваких разјашњења и одмах ћу отићи. Још вас молим да не заборавите да се врло занимљива тајна вашег омиљеног брата налази потпуно у мојој власти.

Дуња се заустави нерешљиво и продирућим погледом гледаше Свидригајлова.

— Што се плашите! опази он мирно. — Град није село. И на селу сте више увреде нанели ви мени него ја вама, а овде...

— Софија Семјоновна је спремљена?

— Не, нисам јој ни речи рекао, а нисам поуздан је ли она сад дома. Уосталом извесно јест. Данас је сахранила своју мађију; није дан за походе. За време нећу ником о томе говорити, шта више унеколико се и кајем што сам вама саопштио. Ту и најмања непажња се изједначује са доставом. Ја станујем ево овде, у овој кући, ево нас и ту. Ево ово је вратар ове куће; он ме врло добро зна; ево га где поздравља; он види да идем с дамом и свакако већ је успео да вам сагледа лице, и то ће вам бити од користи, ако се ви мене веома бојите, и ако сумњате. Опростите што говорим тако грубо. Ја живим сам овде. Софија Семјоновна станује одмах, соба до собе, и она је укућанка, као и ја. Сав први спрат су заузели укућани. Па што сте плашљиви, као дете? Или сам ја зар тако много страхан.

Свидригајлов развуче лице у снисходљив осмејак; али њему не беше до осмеха. Срце му је лупало а дисање му застајкиваше. Навлаш је говорио гласније да би прикрио своје узбуђење које је расло; али Дуња није могла да опази то особито узбуђење; већ је и сувише наљутила напомена да се она као дете боји, и да је он за њу тако страхан.

— Ма да знам да сте ви човек... без части, ја се вас нимало не плашим. Идите напред, рече она мирна по изгледу, али врло бледа у лицу.

Свидригајлов се заустави пред Соњиним станом.

(Наставиће се).

УХВАЋЕН

Драгутин — Драгољуб Милојевић звани „Јагодиче“, чију смо слику изнели у претпрошлом броју нашег листа, ухваћен је по истој 26 пр. месеца у Јагодини и спроведен управи града Београда, која га је ставила под кривичну истрагу и у притвор због крађе новаца Урошу Јовановићу из Парцана.

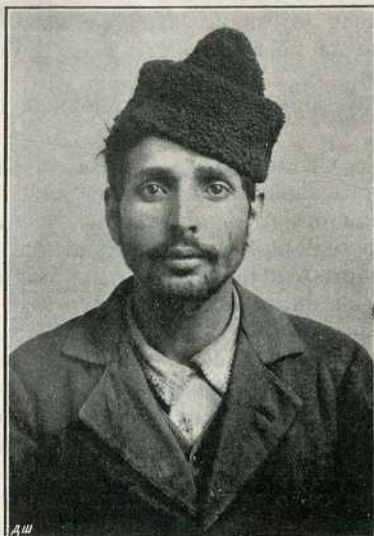
ИЗ ПОЛИЦИСКОГ АЛБУМА

Стеван Стојчевић, родом из Пожаревца, по народности циганин, без сталног занимања, има 24 год. средњег стаса, сувољав, иступно више пута кажњаван.

Милица Беловуковић — Анка Јацић — Јоцић, бив. служавка, родом из Ужица, до сада два пута судски осуђивана, једном због просте, а други пут — год. 1891 од стране ужичког првостепеног суда на 5 год. робије због опасне крађе, има 22 године, омалена, по лицу рошава, и

Радос Миленковић, родом из села Себечевца, среза ра-
синског, округа крушевачког, по занимању калфа памуклијашки

Стеван

Радос

а у последње време келнер, има 30 година, средњег стаса, су-
воњав и смеђ, решењем кварта дорђолског стављени су под
кривичну истрагу и у притвор због крађе накита, извршене
једној овдашњој породици на дан 26 јануара тек. године.

Како има изгледа, да је ова дружина извршила још
пеке крађе, не само у Бео-
граду већ и унутрашности
Србије, и како је њихова, а
нарочито Радосева прошлост
доста тајанствена, — то им
на молбу иследне власти, из-
носимо слике и позивамо све
оне, који о њима буду што
више знали, да то доставе,
било нама било кривич. оде-
лењу управе града Београда.

Напомиње се још и то,
да је код Милице, приликом
претреса, нађен један велики
дукат са ликом Марије Тере-
зије, за који она изјављује,
да га је добила од Стевана, док овај то одсудно пориче. Акт
управе града Београда. Бр. 3813.

ПОТ Е Р А

Жива Попов, из Арада у Аустро-Угарској пре кратког
времена прода кукуруз г. Лазару Дунђерском спахији из Тур-
ског Бечеја, зашта прими 965 форината. Али исти Жива у место
да однесе купцу продати кукуруз, он исти кукуруз поново прода,
новац прими, па побегне од куће заједно са женом и децом.
По сазнању он је с фамилијом пребеге амо у Србију. Управа
града Београда актом бр. 6051 расписује тражење за пронала-
зак овог варалице и у случају проналаска да га њој спроведу.
Њему је 32—33 године, високог је стаса, сувоњав, црне косе
и црних бркова — дугачких, танких; лица дугог и слабуњавог.
Кад је побегао био је одевен у мађарско одело, а на ногама је
имао чизме. УБр. 6051.

Непознати лопови још јуна месеца прошле године укради
су Панти Богојевићу — Радосављевићу тежаку из Николици, у
среза бањском, један бакарни казан за печење ракије, из ње-
гове казанице у вредности 240 динара. Начелство округа ниш-
ског актом бр. 3156 моли полицијске власти да лопове и по-
крађу потраже и с нађенима по закону поступе. УБр. 5900.

Милосав Вилотић, бивши контролор дувана оптужен је
за дело из § 188 кривич. закона. Пошто је Милосав незнано

где отумарао, то начелство округа врањског актом бр. 2103
моли полицијске власти, да Милосава потраже и нађена њему
спроведу. Њему је 34—35 година, родом је из села Пиромана,
у ваљевском округу. УБр. 6014.

Јован Јовановић, родом из Беле Цркве у Аустро-Угар-
ској, потребан је првостепеном суду за варош Београд, да се
узме на кривични испит због опасне крађе извршене Алекси
Кубуровићу, механџији из Бањице. Управа града Београда ра-
писује тражење за његов проналазак, па ако се пронађе да се
њој спроведе с позивом на Бр. 6139. Јовану је 21 година, ви-
сок, добро развијен, дугуљастог лица, плавих очију, бркова по-
дужих танких и плавих, гласа крупног и кад говори заноси
пречански.

Софроније Прентовић, из Ужица има да одговара за
крађу оваца, извршену Милану Ранковићу. Па како је побегао,
то начелство округа ужичког актом бр. 2528 моли све полициј-
ске власти, да Софронија потраже и нађена њему спроведу. Со-
фроније је средњег стаса, сад је у 30—31 години, у лицу су-
воњав, масти црне, бркова малих — црних, брија се, али оставља
мали бакенбард; био је одевен у копоран од црног сукна, преко
овога имао је прслук од материје, у шареним панталонама од
шајка, на ногама опанке, а на глави шубару. УБр. 6223.

Т Р А Ж И С Е

Симеон П. Андрејевић, ђак IV разреда пиротске гимна-
зије, отишао је од своје куће још 4 ов. мес., па се ни до данас
нас није вратио. Начелство округа пиротског актом бр. 1400
моли све полицијске власти да именованог потраже и по про-
наласку упуте њему. Симеону је 15 година, раста је малог, у
опште сувоњав, на левој страни врата има белегу од шкрофула.
Био је одевен у панталонама од материје, и прслук и капуцу
од шајака суре боје; на глави имао је шубару, а на ногама
опанке. УБр. 6403.

Аврам Мунк и Милош Вујић, ђаци III разреда једне
београдске гимназије, због слабих оцена побегли су од својих
кућа 2 овог месеца. Управа града Београда актом бр. 6067 ра-
писује тражење и у случају проналаска нека се њој упуте
ради предаје родитељима. Мунку је 12 година, стаса средњег,
плавих очију а по лицу негав; био је одевен у беличастом
оделу. Милошу је 13 година, средњег стаса, у опште плав. Од
одела имао је кратке панталоне и ципеле са федерима.

Катарина Хорват, касирка, потребна је кварту терази-
ском да се од ње узме кривична тужба. Управа града Београда
актом бр. 8909, расписује тражење с тим, да се по проналаску
Катарина упути Управи.

ОГЛАШЕНИ ХАЈДУЦИ

Милинко и Милош, рођена браћа, а синови Баје Боје-
вића тежака из Сијарине, у срезу јабланичком, решењем леско-
вачког првостепеног суда од 16 пр. мес. № 2609, стављени су
под суд и у притвор због двогубог убиства и покушаја раз-
бојништва. Обојица су решењем начелства округа врањског од
26 новембра прошле године Бр. 19482, оглашени за хајдуке,
јер су се одметнули од власти, па и сад се не зна где се на-
лазе. Лесковачки првостепени суд актом број 2609 моли поли-
цијске власти, да именоване хајдуке најенергичније потраже и
нађене под тврдом стражом њему стражарно спроведу.

Милинку је 24 година, средњег је раста, сувоњав, црне
косе, црних очију и малих, црних бркова; браду брије.

Милошу је 19 година, средњег раста, танак, црне косе и
црних очију, наусница тек нагарених, лица дугуљастог и сувог,
а носа шиљастог. УБр. 6406.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Због нагомиланог материјала, из овога броја изостала је наша
стална рубрика *Општински послови*. У идућем броју донећемо много
више по обично. Тако исто изостао је за идући број и свршетак при-
поветке *Један духовити зликовац*.

Ако за идућу недељу не буде хитних ствари, ми ћемо у другу
недељу издати два броја уједно.